

עפ"ג 36585/12/22 - נ. מ. כ ע"י נגד מ. כ

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 36585-12-22 נ. מ. כ נ' מ. כ

לפני הרכב כבוד השופטים:

חננאל שרעבי [אב"ד]

אספרנצה אלון

אריה נאמן

נ. מ. כ ע"י ב"כ עו"ד הייתם גבישי

המערער

נגד

מ. כ

המשיב

ע"י ב"כ אייל מנחם

פסק דין

השופט אריה נאמן:

לפנינו ערעור על פסק דינו של בימ"ש קמא מיום 23.10.22 (כב' השופט ניר זיתוני), שניתן בהליך לפי פקודת בזיון בית המשפט, במסגרתו קבע בימ"ש קמא כי המערער הפר את צו המניעה שניתן כנגדו ולפיכך חייב אותו בקנס לאוצר המדינה בסך 1,000 ₪ בגין כל יום שבו יפר את צו המניעה.

הערה: ההדגשות בכל הציטוטים שיובאו בפסה"ד להלן, אינן במקור ונועדו לשם ההדגשה בלבד]

1. המערער והמשיב הינם אחים וקיימת ביניהם מחלוקת לגבי הזכויות במקרקעין בגוש חלקה ... (להלן: **"המקרקעין"**) המהווים חלק מעיזבון אביהם המנוח.

2. ביום 23.8.21 הגיש המשיב כנגד המערער תביעה לצו מניעה קבוע (תמ"ש 51615-08-21) שיאסור על המערער לבנות במקרקעין בטענה שהמערער מבצע בנייה במקרקעין ללא הסכמת בעלי הזכויות/יורשי האב המנוח ובכללם המשיב.

3. ביום 12.9.21 ניתן צו מניעה זמני וביום 4.5.22 התקיים דיון בתביעה לגופה ומייד בתום הדיון ניתן פסק דין בדבר צו מניעה קבוע האוסר על המערער או על מי מטעמו לבצע עבודות בנייה במקרקעין, עד למתן צו ירושה או צו קיום צוואה המאפשר רישום זכויות במקרקעין על שם הצדדים, או עד לקבלת הסכמתם של כל בעלי הזכויות בחלקה לביצוע הבנייה (להלן: **"צו המניעה"**).

4. המערער הגיש ערעור על פסק הדין הנ"ל שנדון בפנינו (עמ"ש 52358-05-22), ובדיון שהתקיים ביום 12.9.22 קיבל המערער את המלצת בית המשפט וחזר בו מהערעור.

5. דהיינו, כיום ניצב בפנינו פס"ד חלוט מיום 4.5.22 בדבר צו מניעה קבוע האוסר על המערער או על מי מטעמו לבצע עבודות בנייה במקרקעין בהתאם לתנאי הצו.

6. ביום 24.5.22 נקט המשיב כנגד המערער הליך לפי פקודת ביזיון בית המשפט (להלן: "**פקודת הביזיון**") ובו טען כי המערער מפר את צו המניעה ובונה במקרקעין ועל כן עתר להטיל סנקציה על המערער בהתאם לסעיף 6 לפקודת הביזיון.

7. בכתב הגנתו הכחיש המערער כי הינו מפר את צו המניעה ובונה במקרקעין. יצוין כי המערער בכתב הגנתו לא חלק על העובדה כי מתבצעת בנייה אך הכחיש כי הוא זה שבונה ולא ציין מי לדעתו מבצע את הבנייה.

8. בהחלטתו מיום 12.6.22 קבע בית משפט קמא כי הבקשה לפי פקודת הביזיון תידון במעמד הצדדים ביום 17.7.22 (בתוך כחודש בלבד), תוך שבית המשפט הפנה את תשומת לב הצדדים והדגיש להם באופן מפורש כי "**מדובר בדיון ראשון ואחרון בתיק זה ולכן עליהם לוודא כי כל הראיות שבכוונתם להציג נמצאות בתיק ובמידת הצורך להשלים את החסר לא יאוחר מיום 26.6.22**".

י"אמר מייד, כי בית משפט קמא נהג נכון בהקצותו לבקשה דיון אחד, במועד מוקדם, הכולל כבר את שמיעת הראיות, שכן הלכה פסוקה היא כי "מטרת סעיף 6 לפקודת הביזיון הינה אכיפתית. לשם הגשמת מטרה זו חיוני הוא שהליכי האכיפה לפי סעיף זה יתבררו במהירות וביעילות. עניינו של הצד הנפגע הפונה בבקשה לפי סעיף 6 לפקודת הביזיון לאכופ את הצד המפר לקיים את פסק הדין, הוא ביצוע פסק הדין במהירות האפשרית. ... ובלשונו של השופט (כתוארו אז) ש' לוי: הליכי אכיפה לפי פקודת ביזיון בית משפט מיועדים מעצם טבעם להתברר במהירות וביעילות..." (רע"פ 7148/98 עזרא נ' זלזניאק, סע' 10 שם).

9. ביום 3.7.22 הגיש המשיב מצידו את השלמת ראיותיו - תצהיר אליו צורפו תמונות וסרטונים.

10. ביום 17.7.22 התקיים כאמור הדיון במעמד הצדדים ובאי כוחם:

כבר בראשית הדיון התברר, לנוכח ראיות המשיב, כי אין מחלוקת כי מתבצעת בנייה במקרקעין, אלא שהמערער טען שלא הוא או מי מטעמו מבצע את הבנייה, וכשבית משפט קמא ניסה לברר עימו מי זה שמבצע את הבנייה לדעתו, ציין ב"כ המערער: "**לדעתי אמא של הצדדים היא זו שבונה. חברי יודע זאת אבל משום מה העלים את זה**" (עמ' 1 לפרו' ש' 18). אלא שמיד לאחר מכן החלה חקירת המערער, וכבר בראשית חקירתו נשאל: "**מי בונה בקרקע היום?**" ותשובתו היתה: "**אין לי מושג מי בונה בקרקע. זה לא מדבר אלי, אני לא בונה**". (שם ש' 34).

נזכיר שוב כי אין מחלוקת שהתבצעה בנייה במקרקעין, (גם בדיון בפנינו אישר ב"כ המערער "**שיש בנייה במקום**" - עמ' 2 לפרו' הדיון בפנינו ש' 6), ובעוד שב"כ המערער טען שהאמא היא זו שבונה, המערער עצמו טען שאין לו מושג מי בונה...

בהמשך הדיון עומת המערער עם אמירת בא כוחו שאימו היא זו שבונה ונשאל מדוע לא הביא את אימו לדיון ומדוע לא הגיש תצהיר בשמה, הרי בבית הדין הדרוזי ששם מתבררות טענות הצדדים לעניין העיזבון טרח המערער והביא אותה. בתשובתו התחמק המערער ממתן תשובה עניינית וכל אשר היה לו להשיב: "**טענת שיש כתב אישום. תביא את מי שמופיע בכתב האישום. אני מאשר שהבאתי את אמא לדיון בבית הדין הדרוזי**" (עמ' 2 לפרו' ש' 12-14).

בהמשך נשאל המערער מה היה האינטרס שלו להתנגד לצו המניעה כשלטענתו יש לו זכויות במקרקעין כך שעל פניו גם לו אמור להיות אינטרס שלא יבנו על המקרקעין ללא הסכמה, וגם כאן התחמק המערער ממתן תשובה עניינית והשיב: "**אני לא מחליט לאנשים. כשאקבל זכויות אכריע בזכויות שלי... אני עתיד בדונם הזה לבנות. למה שזה יסנדל אותי**" (שם ש' 23-25). כאמור מדובר בתשובה מתחמקת שכן צו המניעה כפי שניתן לא היה

אמור "לסנדל" את המערער מלבנות אם וכאשר יקבל את זכויותיו במקרקעין שכן בצו המניעה עצמו נקבע כי תוקפו יהיה עד אשר ינתן צו ירושה/ צוואה המאפשר את רישום הזכויות במקרקעין על שם הצדדים...

בהמשך הדיון עומת המערער עם עובדות וראיות שהציג המשיב לתמיכה בטענתו כי המערער הוא זה שביצע את הבנייה והמערער מצידו הכחיש כי הוא זה שבנה והציג גרסה לכל העובדות והראיות מולם עומת.

הדיון הסתיים תוך שבית משפט קמא איפשר לצדדים להגיש סיכומים בכתב במועדים שקבע.

11. לאחר שהצדדים הגישו את סיכומיהם, ניתן פסק הדין מושא הערעור ביום 23.10.22. בית משפט קמא ציין בפסק דינו כי למעשה אין מחלוקת כי בוצעה בנייה (כאמור גם בא כוח המערער אישר בפניו שבוצעה בנייה - ראה ציטוט בסעיף 10 לעיל) אלא שגרסת המערער הייתה שלא הוא זה שבנה ואף אינו יודע מי ביצע את הבנייה והציג גרסה לכל האירועים והראיות מולם עומת. בנקודה זו קבע בית המשפט קביעת מהימנות ברורה: "גרסת הנתבע איננה מהימנה ולא אוכל לקבלה." (סעיף 10 לפסק הדין) - מפאת חשיבות הדברים אביא את דבריו של בית משפט קמא בשלמותם:

"שנית, עלה בידי התובע להוכיח הפרה שיטתית ומתמשכת של צו המניעה הזמני וצו המניעה הקבוע ע"י הנתבע. אין מחלוקת כי מתבצעת בנייה בחלקה ללא היתר בניה של בית מגורים, גם לאחר מתן הצו הזמני והצו הקבוע, והבנייה הולכת ומתקדמת. בעניין זה הוצגו תמונות וסרטונים. הנתבע עצמו אישר כי מתבצעת בנייה, אך טען כי הוא לא בונה ואף אינו יודע מי מבצע את הבנייה. גרסת הנתבע אינה מהימנה ולא אוכל לקבלה. כזכור בפתח הדיון טען ב"כ הנתבע בנוכחות הנתבע כי לדעתו הבניה מבוצעת ע"י אמו של הנתבע. הנתבע שמע את הדברים ובכל זאת טען כי אין לו מושג מי בונה בקרקע (ע' 1 ש' 34). כאשר הופנתה אליו שאלה ישירה בעניין זה התחמק הנתבע ממתן תשובה עניינית (ע' 2 ש' 12 עד 15). הנתבע אישר למעשה כי הוא נמצא בחלקה כל יום וכאשר הוא מבחין בנתבע מגיע לצלם את המשך הבנייה הוא מרחיק אותו מהמקום (ע' 2 ש' 1 עד 5). ברי כי אם הנתבע לא היה מבצע את הבנייה, לא היה לו כל אינטרס לעשות כן. כמו כן, אלמלא בוצעה הבנייה ע"י הנתבע, לא היה לנתבע כי אינטרס להגיש ערעור על פסק הדין וכן להגיש בקשה לעיכוב ביצוע. נהפוך הוא, לו היתה הבנייה מבוצעת ע"י אדם שאינו הנתבע בשטח המיועד לנתבע על פי תשריט החלוקה, היה הנתבע פועל בעצמו להגשת בקשה לצו מניעה ולאחר מכן להגשת בקשה לפי פקודת ביזיון בית המשפט."

אשר על כן ומשקבע בית משפט קמא קביעה עובדתית לאור אי מהימנות המערער, כי המערער הוא זה שבנה ובכך הפר את צו המניעה, הטיל סנקציה על המערער עפ"י פקודת הביזיון וקבע כי בגין כל יום שבו יפר המערער את הצו יבצע בנייה במקרקעין ללא צו ירושה או צו קיום צוואה או ללא הסכמה של בעלי הזכויות בחלקה לביצוע בנייה, יחויב המערער לשלם לאוצר המדינה קנס בסך 1,000 ₪, תוך שבית משפט קמא קבע כי המשיב יהיה רשאי להגיש בקשות לקביעת היקף ההפרה וגובה הקנס.

12. למעלה מ-3 שבועות לאחר מתן פסק הדין, ביום 18.11.22, הגיש המערער בקשה לביטול פסק הדין בטענה שיש בידו ראיה חדשה שמוכיחה כי לא הוא זה שבנה אלא אימו: נקטת הליך על ידי המדינה לצו הריסה כנגד האם בגין אותה בנייה שהתברר שנבנתה ללא היתר (בב"נ 10-21-xxxx - להלן: "הליך צו ההריסה") ולראיה זו צירף תצהיר מטעם אימו שנחתם באותו יום שבו הגיש את בקשתו 18.11.22, שבו היא טוענת שהיא זו שביצעה את הבנייה.

13. בית משפט קמא דחה את הבקשה שכן המערער לא סיפק הסבר מניח את הדעת מדוע לא הגיש את הראיה (הליך צו ההריסה בצירוף תצהיר מטעם האם) במסגרת הליך שמיעת הראיות. בפרט שכאמור בית המשפט הורה בהחלטת קביעת הדיון באופן מפורש כי "מדובר בדיון ראשון ואחרון בתיק זה ולכן עליהם לוודא כי

כל הראיות שבכוונתם להציג נמצאות בתיק ובמידת הצורך להשלים את החסר לא יאוחר מיום

26.6.22" (ראה סעיף 8 לעיל). זאת ועוד: אם כעת לאחר פסה"ד יש ביד המערער תצהיר מטעם האם שהחתים אותה ביום הגשת בקשתו, מדוע לא טרח לעשות זאת טרם לכך במסגרת הליך שמיעת הראיות על מנת לאפשר חקירתה על התצהיר - ובענין זה נזכיר כי בדיון עצמו נשאל המערער **"למה לא הבאת את אמה ולמה לא הגשת תצהיר שלה? הרי הבאת אותה לבית הדין הדרווי"** והמערער התחמק - ראה סעיף 10 לעיל. על כן ולאור האמור, דחה בית משפט קמא את בקשת המערער לביטול פסק הדין.

14. להשלמת הדברים יצוין, כי לאחר פסק הדין הגיש המשיב בקשה לבית משפט קמא לאפשר לו ביקור מומחה במקום לצורך קביעת היקף ההפרה מצד המערער, וביום 6.3.23 איפשר בית משפט קמא למשיב להביא מומחה למקום לשם איסוף ראיות בנוגע להפרה של צו המניעה.

15. המערער בערעורו משיג על פסק הדין: בתחילה הינו מעלה טענות רבות כנגד עצם צו המניעה, ברם אין בכוונתי להידרש לטענות אלו שכן בפנינו כאמור פסק דין חלוט בדבר צו המניעה (ראה סעיף 5 לעיל); ואכן אף בית משפט קמא בפסק דינו הבהיר, ובצדק, כי "בהליך זה אין צורך לעסוק בשאלה האם לתובע יש זכויות בחלקה. הליך זה לא עוסק בנכונות ההחלטות שניתנו בדבר צו מניעה זמני וצו מניעה קבוע אלא אך ורק בשאלה האם הנתבע הפר את הצווים והאם יש הצדקה להפעיל סנקציות של קנס יומי או מאסר לפי פקודת ביזיון בית המשפט." (סע' 9 לפסה"ד)

16. בהתעלם מטענות המערער כנגד עצם צו המניעה, הרי שתמצית טענותיו של המערער הינן **שלא הונחו בפני בית משפט קמא ראיות המוכיחות באופן חד משמעי כי המערער הוא זה שביצע את הבנייה במקרקעין**. אין בידי לקבל טענות אלו. בית משפט קמא בסעיף 10 לפסק דינו (שצוטט בסעיף 11 לעיל) מפרט את כל הראיות שהונחו לפניו ואת תשובות הנתבע לגבי אותן ראיות, כאשר בית משפט קבוע באופן מפורש כי גרסת המערער כנגד אותן ראיות **"איננה מהימנה"**. קרי: בית משפט קמא קובע ב'רחל בתך הקטנה' כי גרסת המערער שלא הוא זה שבנה איננה מהימנה בעיניו ובכך הינו קובע ממצא של מהימנות שלילית לגבי המערער. אי אמינות המערער בעיני בית משפט קמא הובילה את בית משפט קמא לקביעה עובדתית, כי הכחשת המערער שהוא זה שבונה, איננה נכונה ומכאן המסקנה העובדתית כי המערער הוא זה שביצע את הבנייה ובכך הפר את צו המניעה.

17. טענות המערער כנגד מסקנתו זו של בימ"ש קמא הינן למעשה **טענות כנגד ממצאי עובדה ומהימנות**. בפסיקה נאמר לא אחת, כי הליך הערעור לא נועד לשמש במה לדיון מבראשית בטענות העובדתיות שנדונו והוכרעו על ידי הערכאה הדיונית, והתערבות ערכאת הערעור בקביעות עובדתיות ובממצאי מהימנות תיעשה בהתקיים נסיבות מיוחדות וחריגות בלבד בהן מתגלה שגיאה בולטת על פני החלטתו של בית משפט קמא. כך למשל כאשר ממצאי העובדה אינם מעוגנים כלל בחומר הראיות, או מקום שבו הגרסה העובדתית שאותה אימץ בית משפט קמא אינה מתקבלת על הדעת ואינה מתיישבת עם מבחנים של היגיון ושכל ישר (ע"א 10225/02 **פרץ נ' פרץ בוני הנגב**; ע"א 826/21 הימנותא בע"מ נ' יוסף שדאד).

יפים לענייננו דבריו של כב' השופט מינץ ב-ע"א 8191/16 **דיאליט נ' אברהם (הר)**:

"כאמור, הלכה נושנה היא שאין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית. זאת, מפני שבידה של הערכאה הדיונית האפשרות להתרשם מהעדים ומחקירתם על דוכן העדים, ולבחון כל ראיה וחווית-דעת לעומק. התערבות ערכאת הערעור תיעשה במקרים חריגים וקיצוניים בלבד, כגון מקרים בהם נפל פגם בהכרעתה

של הערכאה הראשונה היורד לשורשו של עניין, או כשהדברים אינם מבוססים על פניהם (אורי גורן סוגיות בסדר דין אזרחי 1026 (מהדורה שנים עשרה, 2015); ע"א 4175/12 תעשית אבן וסיד בע"מ נ' גריר (10.3.2014); ע"א 3894/03 דויטש נ' ישראלפלאורס בע"מ (23.8.2012)).

18. ואכן, משנשאל בא כוח המערער בדיון בפנינו על בסיס מה הינו מצפה שערכאת הערעור תתערב בקביעת מהימנותו השלילית של המערער, כל שהיה לבא כוח המערער להשיב הינו:

"כשכשית המשפט שואל לעניין המהימנות, כיצד יכולה ערכאת הערעור להתערב בקביעת בית משפט קמא כי גירסת המערער אינה מהימנה וכן שאר הקביעות בסעיף 10 לפסק הדין, אני משיב שאנו טוענים שבית משפט קמא טעה בעניין מהימנות המערער. לא יכול להיות מדיון אחד, ללא שום ראיות, לבסס בפסק הדין שהוא כן בונה. צורפו ראיות שאנו מכחישים את כולן. תמונות שהמשיב לא טרח להביא עדים ולחקור אותו. לא היה כל ביסוס או הוכחה שהוא בונה ללא כל ראיה, אנו חושבים שנפלה בכך טעות. אני מאשר שיש בניה במקום, יש הליך של רשות אכיפה שאוכפת את זה. גם המערער וגם אחרים נחקרו."

הנה כי כן בא כוח המערער לא מצביע על טעות או חריגה או שגיאה בולטת במסקנתו של בימ"ש קמא בדבר אי-מהימנות המערער וכל אשר היה לו להשיב הינו **שהוא סבור** שבית משפט קמא "טעה בעניין מהימנות המערער"; אלא שכאמור בית משפט קמא התרשם מעדות המערער באופן בלתי אמצעי וקבע שהיא איננה אמינה ואף התייחס לרושם מעדות המערער ומתשובותיו המתחמקות, ולא מצאנו כי נפלה טעות שתצדיק התערבות ערכאת הערעור בקביעות עובדתיות ו/או בממצאי מהימנות שנעשו על בסיס התרשמותו הבלתי אמצעית של בימ"ש קמא.

19. עוד טוען המערער כי שגה בית משפט קמא משלא איפשר לו לאחר פסק הדין להציג את הראייה החדשה בעניין הליך צו ההריסה שמתנהל כנגד האם, ראיה שלטענתו מוכיחה כי האם היא זו שביצעה את הבנייה ולא הוא.

אלא שראשית, המערער כלל לא טרח להגיש בפנינו בקשה לצירוף ראיה חדשה, הגם שיכול היה לעשות זאת בהתאם לתקנה 144 לתקסד"א. ברם גם לגופו צדק בימ"ש קמא בהחלטתו לדחות את הראיה החדשה, שכן הכלל הוא שעל בעל דין להציג את ראיותיו בחבילה אחת ולא טיפין טיפין (ע"א 4141/21 **רפאלי נ' ניב**). כאמור המערער לא סיפק הסבר מניח את הדעת מדוע לא יכול היה להמציא ראיה זו במסגרת הליך שמיעת הראיות, הלא על עצם נקיטת ההליך צו ההריסה ידע המערער עוד בזמן הליך שמיעת הראיות ואף התייחס לכך בחקירתו בדיון (ראה סע' 10 לעיל), מה מנע ממנו להגיע לאותו הליך צו הריסה עוד בזמן שמיעת הראיות ו/או לזמן את האם לעדות ולחקירה?

זאת ועוד: אילו מדובר היה 'בראיית זהב' שהיה בכוחה להטות את כפות המאזניים, ניחא; אלא שמעיון בתיק הליך צו הריסה עולה כי אין שם כל ראיה שהאם היא זו שביצעה את הבנייה:

ראשית, המדינה כלל לא נקטה את ההליך נגד האם שכן הליך צו הריסה ננקט נגד בעל הזכויות ולא נגד הבונה, ולמדינה כלל לא היה ברור בעת נקיטת ההליך מיהו בעל הזכויות ולכן המשיב בהליך הוגדר ע"י המדינה כ'פלוגי'. רק בעקבות כך שהאם הגישה בתיק תגובה וטענה ש"המבנה שלה", היא הפכה להיות 'בעל-דין' - **ברם לא בתור 'בונה' אלא בתור 'בעל זכויות'**.

שנית, גם בתגובתה שם בתיק, האם לא טענה **כי היא זו שבנתה!** אין באף סעיף בתגובת האם שם, הודאה/טענה של האם המתייחסת לזהות הבונה וכל טענתה הינה ש"המבנה שלה", והלא בנידונינו עסקין בזהות הבונה ולא בזהות בעל הזכויות; דהיינו, גם אם בית משפט קמא היה נחשף להליך צו הריסה במהלך שמיעת הראיות, לא היה בכך כדי להועיל למערער ו/או לתמוך בגרסתו, שכן כאמור **אין שם כל הודאה של האם שהיא זו שבונה**, ועצם

נקיטת ההליך צו ההריסה אין בו כדי ללמד על זהות הבונה שכן הליך צו הריסה ננקט נגד בעל הזכויות ולא כנגד מי שבנה בפועל.

20. סיכומי של דבר, **לאור קביעת בית משפט קמא בדבר המהימנות השלילית של גירסת המערער והכחשתו כי הוא הבונה**, ומאחר ולא מצאתי כי מקרה זה נכלל במקרים החריגים והקיצוניים שבהם יש מקום להתערב בקביעות מהימנות של בית משפט קמא, אציע לחברי לדחות את הערעור, תוך הבהרה למען הסר ספק, כי אין בפסה"ד קמא ו/או בפס"ד זה, משום קביעה אוטומטית כי כל בנייה שנעשתה ו/או תיעשה לאחר מועד פסה"ד הינה בנייה המבוצעת מטעם המערער; ככל שהמשיב יטען לכך, יהיה עליו להוכיח זאת עפ"י הדין.

21. **לעניין חיוב המערער בהוצאות המשיב**: מאחר וכבר בדיון בפנינו העמדנו את המערער ובא כוחו על הממצא השלילי בדבר מהימנות המערער, ועל ההלכה הפסוקה בדבר צמצום התערבות ערכאת הערעור בקביעות מהימנות ובשל כך המלצנו למערער לחזור בו מהערעור, ומאחר והמערער עמד על כך שיינתן פסק דין למרות ההלכה הפסוקה, רואה אני לנכון להציע לחברי לחייב את המערער בהוצאות המשיב בסך 15,000 ₪, שישולמו מתוך הפקדון שהופקד על ידי המערער בהתאם להחלטה מיום 1.1.2023, שיועבר למשיב, באמצעות בא כוחו.

השופט חננאל שרעבי (אב"ד):

אני מסכים.

השופטת אספרנצה אלון:

אני מסכימה.

לאור כל האמור אנו מורים פה אחד על דחיית הערעור וחייב המערער בהוצאות, כמפורט בסעיף 21 לפסק דינו של כבוד השופט אריה נאמן לעיל.

המזכירות תעביר פסק דין זה לצדדים.

פסק דין זה מותר לפרסום תוך השמטת שמות הצדדים וכל פרט מזהה אחר.

ניתן היום, כ"ז ניסן תשפ"ג, 18 אפריל 2023, בהעדר הצדדים.

א. נאמן, שופט

א. אלון, שופט

ח. שרעבי, שופט
אב"ד